

לקוטי אמרים

פרק כו ברם כגון דא צריך לאודעי כלל גדול
 כי כמו שנצחון לנצח דבר
 גשמי כגון שני אנשים המתאבקים זה עם זה להפיל
 זה את זה. הנה אם האחד הוא בעצלות וכבודות ינוצח
 בקל ויפול גם אם הוא גבור יותר מחבירו ככה ממש
 בנצחון היצר אי אפשר לנצחו בעצלות וכבודות
 הנמשכות מעצבות וטמטום הלב כאבן כ"א בזריזות
 הנמשכת משמחה ופתיחת הלב וטהרתו מכל נדנוד
 דאגה ועצב בעולם. ומ"ש בכל עצב יהיה מותר פי'
 שיהיה איזה יתרון ומעלה מזה הנה אדרבה מלשון זה
 משמע שהעצב מצד עצמו אין בו מעלה רק שיגיע ויבא
 ממנו איזה יתרון והיינו השמחה האמיתית בה' אלהיו
 הבאה אחר העצב האמיתי לעתים מזומנים על עונותיו
 במר נפשו ולב נשבר שע"י זה נשברה רוח הטומאה
 וס"א ומחיצה של ברזל המפסקת בינו לאביו שבשמים
 כמ"ש בזהר ע"פ רוח נשברה לב נשבר וגו' ואזי יקוים
 בו רישיה דקרא תשמיעני ישון ושמחה וגו' השיבה
 לי ישון ישעך ורוח נדיבה וגו' וזהו טעם הפשוט לתיקון
 האר"י ז"ל לומר מזמור זה אחר תיקון חצות קודם
 הלימוד כדי ללמוד בשמחה אמיתית בה' הבאה אחר
 העצב שיש לשמחה זו יתרון כיתרון האור הבא מן
 החשך דוקא כמ"ש בזהר על פסוק וראיתי שיש יתרון
 לחכמה מן הסכלות כיתרון האור כו' ע"ש וד"ל ומקרא
 מלא דבר הכתוב תחת אשר לא עבדת את ה' אלהיך
 בשמחה וגו' ונודע לכל פי' האר"י ז"ל על פסוק זה:
 והנה עצה היעוצה לטהר לבו מכל עצב ונדנוד
 אגה ממילי דעלמא ואפי' בני חיי ומזוני
 מודעת זאת לכל מאמר רז"ל כשם שמברך על הטובה
 כו' ופירשו בגמ' לקבולי בשמחה כמו שמחת הטובה
 הנגלית ונראית כי גם זו לטובה רק שאינה נגלית
 ונראית לעיני בשר כי היא מעלמא דאתכסי' שלמעלה
 מעלמא דאתגלייא שהוא ו"ה משם הוי"ה ב"ה ועלמא
 דאתכסיא הוא י"ה וז"ש אשרי הגבר אשר תיסרנו י"ה
 וגו' ולכן ארז"ל כי השמחים ביסורים עליהם הכתוב
 אומר ואוהביו כצאת השמש בגבורתו כי השמחה היא
 מאהבתו קרבת ה' יותר מכל חיי העוה"ז כדכתיב כי
 טוב חסדך מחיים וגו' וקרבת ה' היא ביתר שאת
 ומעלה לאין קץ בעלמא דאתכסיא כי שם חביון עווז
 ויושב בסתר עליון ועל כן זוכה לצאת השמש בגבורתו
 לעתיד לבא שהיא יציאת חמה מנרתקה שהיא מכוסה
 בו בעוה"ז ולעתיד תתגלה מכסויה דהיינו שאז יתגלה
 עלמא דאתכסיא ויזרח ויאיר בגילוי רב ועצום לכל
 החוסים בו בעוה"ז ומסתופפים בצלו חכמה שהוא
 בחי' צל ולא אורה וטובה נראית וד"ל: אך העצבות
 ממילי דשמיא צריך לשית עצות בנפשו לפטר ממנה
 אין צריך לומר בשעת עבודה שצריך לעבוד ה'
 בשמחה ובטוב לבב אלא אפילו מי שהוא בעל עסקים
 ודרך ארץ אם נופל לו עצב ודאגה ממילי דשמיא
 בשעת עסקיו בידוע שהוא תחבולת היצר כדי להפילו
 אח"כ בתאוות ח"ו כנודע שאל"כ מאין באה לו עצבות
 אמיתית מחמת אהבת ה' או יראתו באמצע עסקיו.
 והנה בין שנפלה לו העצבות בשעת עבודה בת"ת או
 בתפלה ובין שנפלה לו שלא בשעת עבודה זאת ישים
 אל לבו כי אין הזמן גרמא כעת לעצבות אמיתית אפי'
 לדאגת עונות חמורים ח"ו. רק לזאת צריך קביעות
 עתים ושעת הכושר בישוב הדעת להתבונן בגדול' ה'
 אשר חטא לו כדי שע"י זה יהיה לבו נשבר באמת
 במרירות אמיתית וכמבואר עת זו במ"א ושם נתבאר
 ג"כ כי מיד אחר שנשבר לבו בעתים קבועים ההם אזי
 יסיר העצב מלבו לגמרי ויאמין אמונה שלימה כי ה'
 העביר חטאתו ורב לסלוח וזו היא השמחה האמיתית
 בה' הבאה אחר העצב כנ"ל: